

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 - LHOTCE

Číslo 3 – Květen 2007

ŽÍT ŽIVOTEM LÁSKY

Panna Maria sehrála v dějinách spásy velkou roli. Jejím obrazem – vítězné ženy začíná i končí celá Bible.

Hned na počátku dějin, kdy člověk padl do hříchu, Bůh slíbil, že pošle ženu, která rozdrtí hlavu pekelného hada, že položí nepřítelství mezi ďábla a mezi ni a ona že zvítězí (Gn 3,15).

Na příchod Mesiáše čekaly celé věky, než ta prostá dívka, Maria, řekla Bohu své ano. Řekla ano poslání, které jí Bůh nabídl.

A pak to šlo dál: Skrytý, obyčejný život až pod kříž, kde se znovu prověřilo její darování. Potom Letnice – církev schoulená kolem ní. Až k tomu nejpоследnějšimu vítězství – Žena oděná sluncem... (Zj 12,1)

Maria chce stále žít v životě každého z nás. A měsíc květen, stejně jako všech-

ny mariánské svátky během roku, nám připomínají, že je zde Maria, Matka Boží, že je zde ta, od které se máme učit žít. Která od nás neočekává jenom sem tam růženec či nějakou pobožnost, ale která chce v nás žít svůj život, abychom my žili životem jejím. To je velké umění naučit se žít životem lásky, jakým žila ona. Nikomu a ničemu nedávat přednost před Bohem. Milovat Boha celým srdcem. Srdcem nerozděleným.

Lidé tohoto světa si vymýšlejí, ale každý chce jen něco pro sebe. Užít si. Z toho vyrůstá hrozná nespokojenost, sobectví, neláska, potupa lidské důstojnosti. Maria nás učí zcela se podřídit Bohu. A tato absolutní podřízenost Bohu je lékem na zmar a hřích tohoto světa.

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Májové pobožnosti s výjimkou soboty se budou letos jako obvykle konat po večerních mších svatých sloužených v květnu denně mimo sobotu v 18.30 hod.; v sobotu už po mši, která začíná v 16 hodin.

Při májové pobožnosti v sobotu 12. května po mši v 16 hod. bude provedena Pražská legenda Václava

Renče inspirovaná svržením mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze po vzniku samostatného státu.

Nedělní mše sv. budou v květnu slouženy jako obvykle, ranní mše ve středu v 8 hod. V pátek navíc bude mše sloužena jako obvykle i v 15 hod. A i po ní bude májová pobožnost. (f)

PRAŽSKÝ ARCIBISKUP Miloslav Vlk ještě jednou při letošní křížové cestě na Lhotce, o níž jsme podrobně referovali v minulém čísle Věstníku. Po pravici pana kardinála sekretář P. Tomáš Roule. Snímek Eva Kocmanová

75 LET M. VLKA

Ve čtvrtek 17. května se dožije pražský arcibiskup, metropolita a český primas Miloslav kardinál Vlk sedmdesáti pěti let.

Narodil se v roce 1932 v jihočeské Líšnici. Maturoval v roce 1952 a pak pracoval jako dělník v česko-budějovické továrně Motor Union. Na vojně byl v letech 1953–1955 v Karlových Varech-Dvorech. Pak vystudoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze archivnictví. Po promoci v roce 1960 PhDr. M. Vlk pracoval jako archivář Okresního archivu v Třeboni, v Jindřichově Hradci, Okresním a Městským archívem v Českých Budějovicích, kde se později stal i ředitelem.

V r. 1964 odešel studovat na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Na kněze byl vysvěcen 23. června 1968 v Č. Budějovicích. Vzápětí jej tehdejší českobudějovický biskup Josef Hlouch jmenoval svým sekretářem. Vlkův vliv a jeho pastorační působení však vadilo tehdejšími politickým autoritám,

OTEC BEDŘICH VYMĚTALÍK 4. března při homilii při mši upravené pro děti (k foto-reportáži na str. 11). Stan v popředí připomíná evangelium na 2. neděli postní podle sv. Lukáše (9,28b–36).

Snímek Jan Eliáš

(Dokončení na str. 2)

SEDMDESÁT PĚT LET MILOSLAVA VLKA

(Dokončení ze str. 1)

a proto byl r. 1971 přeložen do malých farností na Šumavě, do Lažiště a Záblatí. Od následujícího roku působil sedm let v Rožmitále pod Třemšínem. Tam mu byl pak odňat tzv. státní souhlas k veřejnému výkonu kněžské služby.

Potom žil deset let v Praze. Jako kněz tajně pracoval v malých skupinách věřících a přitom vykonával „civilní“ zaměstnání umývače oken a později archiváře ve Státní bance československé.

Po navrácení „státního souhlasu“ se k Novému roku 1989 se stal farářem na Klatovsku – v Žihobcích a Bukovníku, později v Čachrově, Javorné, Železné Rudě, Běšínách a Stráži na Šumavě.

Dne 14. února 1990 byl jmenován českobudějovickým biskupem. Biskupské svěcení přijal téhož roku v poslední březnový den.

Za rok, 27. března, se stal pražským arcibiskupem, metropolitou a českým primasem, nástupcem kardinála Františka Tomáška. V letech 1991–2000 byl předsedou biskupské konference, nejprve Biskupské konference Česko-slovenské federativní republiky a po rozpadu státu České biskupské konference.

Od roku 1993 do r. 2001 stál Miloslav Vlk v čele Rady evropských biskupských konferencí. Kardinálem

je od 26. listopadu 1994, kdy jej do funkce jmenoval papež Jan Pavel II. Od téhož roku M. Vlk zasedá také v Papežské radě pro sdělovací prostředky a působí i v Kongregaci pro východní církve. V dubnu 2005 se v Římě zúčastnil konkláve, jež zvolilo papeže Benedikta XVI. Pražský arcibiskup mluví německy a italsky, pasivně ovládá ruštinu, francouzštinu, latinu a esperanto.

Z četných kardinálových knih a publikací o něm jmenujme alespoň *Ve službě evangelia*, Kardinál Vlk odpovídá na otázky hledajících a pochybujících nebo *Vítězství Krista*. Na jedné z řady videokazet M. Vlk medituje nad lhotskou křížovou cestou akademického sochaře Karla Stádníka. Tento text kardinál M. Vlk použil také při letošním vedení křížové cesty v našem kostele.

Miloslav Vlk je nositelem Řádu Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva, nositelem vysokého státního vyznamenání Spolkové republiky Německo Velký kříž za zásluhy, řady čestných doktorátů a čestným občanem Rožmitálu p. T., Třeboně, Roudnice nad Labem, Mníškou pod Brdy, amerických měst Cedar Rapids a Baltimore a polského Kladska.

(Podle životopisu na webových stránkách Pražského arcibiskupství a dalších pramenů)

shánění informací pro noviny několikrát denně obvykle prošel. Jeho Excellence pan biskup tam totiž jako lázeňský pacient třikrát denně ukázněně popíjel teplou bublavou vodu z některého z tamních léčivých pramenů.

Při uvolnění církevně politických poměrů v důsledku tzv. pražského jara se J. Hlouch vrátil do své diecéze a M. Vlk, tehdy už kněz, se stal jeho sekretářem. Otec biskup mě v Budějovicích uvítal jako starého známého. Ač sám ze zdravotních důvodů držel přísnou dietu, odkudsi vyvolil láhev dobrého moravského vína. Ve své evidentní nezkušenosti s dětmi sleničku nalil i mému synovi, tehdy žáčkovi první třídy základní školy. Syn víno opatrně ochutnal, zašklebil se, skleničku nechal stát.

Pokud šlo o pana sekretáře Vlka, ukázalo se, že máme řadu společných známých, takže i později jsem byl na českobudějovickém biskupství mile vítán, a to nejen panem šéfem.

Miloslav Vlk i v mládí už byl zřejmě příliš dobrý kněz na to, aby mohl za tzv. normalizace, tedy opětového upevňování komunistického režimu, na biskupství zůstat. A tak se ocitl ve Starém Rožmitále. To už jsem byl redaktorem týdeníku *Naše rodina*.

Rožmitál pod Třemšínem byl pro mne jako pro novináře coby působiště Jakuba Jana Ryby zajímavý. Ve starorožmitálském kostelíku Ryba hrával na varhany. Pro Rožmitál složil Českou mši vánoční Hej, mistře, bez které už si nedovedeme Štědrý den představit ani u nás na Lhotce, a řadu dalších skladeb. V malé faře pod vyvýšeninou, na níž stojí památný kostelík, bydlel jako místní duchovní správce M. Vlk. A tak jsem se k němu vypravil na reportáž.

Pan farář mě přijal stejně srdečně jako před lety na biskupství. Upravené prostředí bylo na hony vzdálené staromládeneckému ovzduší mnoha far, kde žili jiní moji známí kněží. Ukázal mi hrob J. J. Ryby, kostel, důkladně jsme si spolu prohlédli varhany, na něž rožmitálský kantor hrával, navštívili muzeum, ba i starostu, tehdy předsedu místního národního výboru. Neboť i v Naší rodině si tehdy člověk mohl dovolit napsat i něco, co by třeba jinak neprošlo, když na druhé straně ztratil nějaké to slovo o zvelebovacích snahách obce čili o tzv. akci Z.

(Dokončení na str. 3)

MÍJENÍ A POTKÁVÁNÍ

O jistém Mílovi Vlkovi jsem se poprvé doslechl na přelomu čtyřicátých a padesátých let minulého století, když jsem ještě chodil do gymnázia. Starší kamarádi a kamarádky ze Studentské katolické akce, tehdy už z hlediska státu nelegální, o něm mluvili s jistým respektem. Z jejich občasných řečí se dalo usoudit, že je to člověk, který se přes své mládí těší značné úctě.

Osobně jsem se však s ním setkal až v roce 1969, když jsme o prázdninách v jižních Čechách se synem navštívili českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. Před tím jsem se však s M. Vlkem těsně minul ještě v Karlových Varech. V prvním pololetí školního roku 1953–1954 jsem učil třetí třídu základní školy v K. Varech-Dvorech. Bydlel jsem v karlovarské Ondřejské ulici nad Mlýnskou kolonádou, do Dvorů jsem

denně dojížděl a odpoledne se od tamtud do lázeňské čtvrti vracel. Na autobus městské dopravy jsem čekával u kasáren. Tehdy jsem ještě arci neměl ani tušení, že za kasárenským plotem jako nováček vojákuje příští budějovický biskup, pražský arcibiskup, český primas, předseda Rady evropských biskupských konferencí a dokonce i budoucí kardinál svaté církve římské.

Ale vraťme se do Českých Budějovic: Biskupa Hloucha jsem znal ze svých novinářských začátků v karlovarské redakci *Lidové demokracie*, kam jsem ze školských služeb přešel 2. ledna 1954. Během léčení v Karlových Varech si pan biskup chodil do naší filiálky kupovat *Lidovou demokracii*, jež byla tehdy velice nedostatkovým zbožím, a tak jsme se seznámili. Potkávali jsme se i na Mlýnské kolonádě, kterou jsem při

KDE BUDE PŘÍJEMNÉ POBÝVAT

Pozvánka rovněž pro lhotecké farníky

„Doba minulá zanechala někdy sídliště obklopující hlavní město bez velké vybavenosti, zvláště v oblasti duchovní,“ konstatoval svého času pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. „Na sídlišti Prahy 11 žije i mnoho věřících, kteří nemají žádné centrum. Tento nedostatek máme v úmyslu napravit. Nechceme však stavět hlavně pro sebe, ale stavbou komunitního centra chceme vycházet vstříc sociálním, hodnotovým i duchovním potřebám sídliště. Přijměte prosím laskavě tuto nabídku.“

Teď už je Komunitní centrum Matky Terezy (KCMT) na východním okraji budoucího centrálního parku Jižního Města postavené.

Jako vítězka z architektonické soutěže na ně svého času vyšla Vítězslava Rothbauerová z ateliéru Dům a město. Centrum navrhla na půdorysu kruhu o průměru 50 m. Kruh symbolizuje studnu na návsi, u níž se lidé zastavují, nejen aby načerpali vodu, bez níž nelze žít,

ale aby navzájem prohodili i nějaké to slovo. Studna na návsi tak je podle architektů míněna místem středu a sjednocování obce. A sjednocování je to, co odlidštěná sídliště nejvíc potřebují.

Jižní Město se stalo největším sídlištěm v Praze. Na ploše 10 km² tam žije asi 86 000 lidí. Tato část hlavního města však dodnes nemá ústřední náměstí hodné tohoto označení. (Dokončení na str. 4 a 5)

Míjení a potkávání

(Dokončení ze str. 2)

Z Rožmitálu bylo o čem psát, protože rožmitálský farář, tehdy už asi 45letý, vedl farníky rovněž k tomu, aby ani okolí obou rožmitálských kostelů nepůsobilo špatně. Hlavně však bylo kněze nutno podpořit, protože pro jeho vynikající duchovní působení mu již i v Rožmitále začínala politicky hořet půda pod nohama. Ani článek v Naší rodině, ani článek, který jsem napsal také do Lidové demokracie, ho však již nezachránily. A vzhledem k tehdejšímu poměru vlastně zachránit ani nemohly. Zanedlouho byl z duchovní správy státními orgány vyhozen.

I když jsme se příliš často neviděli, nebyli jsme ani pak od sebe daleko. Já jsem nadále pracoval v redakci Naší rodiny na Karlově náměstí a doktor filozofie Miloslav Vlk čistil jako zaměstnanec podniku Úklid okna v blízké Spálené ulici.

Jednou za mnou poslal sympatického mladého muže. Nepodepsané články, které mladík přinesl, byly přesně to, co jsme tehdy potřebovali a co naši spolupracovníci většinou napsat neuměli. O křesťanství a víře

v nich nebylo ani slovo, ale kdo byl schopný dobře číst, obojí tam v dostatečně inspirativní míře našel. Měl jsem podezření, že skutečným autorem těchto příspěvků byl M. Vlk, ale ani po převratu mi to nepotvrdil. Když jsem se ho na původ zmíněných textů ve snaze získat ho pro spolupráci s Katolickým týdeníkem (KT), kde jsem pak pracoval, ptal, jen se (jak se mi zdálo) šibalsky usmíval.

Jako pražský arcibiskup nás navštívil i v Londýnské ulici v redakci KT. Jako s předsedou mediální komise České biskupské konference jsem se s ním, než jsem odešel do důchodu, občas setkával v Arcibiskupském paláci. Jednou, když jsem zrovna v zasedací místnosti při komisi seděl velice blízko něho, mu nečekaně zapípalo zařízení, jež v rámci jakéhosi lékařského vyšetření nepřetržitě sledovalo jeho zdravotní stav. Lekl jsem se tak, že to neuniklo jeho pozornosti. Začal nám vykládat, na co že ho to vlastně lékaři připojili. Dnes už je taková kontrola srdečních funkcí obvyklá, ale tenkrát ještě tak docela běžná nebyla.

Zvláště na jedno naše setkání zřejmě ani pan arcibiskup, ani já nezapomeneme. Ještě v době, kdy nesměl veřejně působit jako kněz

(vlastně jako kněz neměl působit ani neveřejně; něco takového bylo tehdy dokonce trestné) nás navštívil na Lhotce. On to sice takhle naplno neřekl, ale vím, že se mu náš panelákový byt tak zalíbil proto, že okna dvou našich pokojů směřují k lesu Kamýku. Je to něco jiného než výhled z bytu, který mu tehdy nějaká dobrá duše v Praze přenechala v Rybné ulici 24 na Starém Městě. Pan arcibiskup má rád lesy. Se svým někdejší sekretářem a pak šéfem tiskového oddělení České biskupské konference ještě i jako vysoký církevní hodnostář rád jezdil do jeho docela obyčejné šumavské chalupy. Jako českobudějovický biskup se prý v polední přestávce nechal vozit do blízkých lesů a modlil se tam breviář. A dnes prý, když mu to jeho povinnosti dovolí, jezdí na kole na Hřebenec kolem mníšské Skalky. Takže kdykoliv jsme se později někde potkali, vždycky na návštěvu u nás v paneláku vzpomínal. Naposledy docela nedávno při setkání v Sále sv. Václava po křížové cestě, kterou na Lhotce vedl u Královny míru.

J. S.

Kde bude příjemné pobývat

(Pokračování ze str. 3)

Náměstí by mělo vzniknout na prostoru vymezeném novým komunitním centrem a konečnou stanicí metra C Háje. V těchto místech snad také vyroste radnice Prahy 11.

JAK VZNIKNE KOSTEL

Bohoslužebný prostor nebo, chcete-li, kaple Komunitního centra Matky Terezy má „jen“ něco přes sedmdesát míst k sezení v jakoby chórových lavicích, napevno postavených ze dvou stran proti oltáři. Na kapli ale navazuje víceúčelový sál s 330 židlemi, jež je možno umístit jakkoliv, oddělený od bohoslužebného prostoru posuvnou stěnou z pohyblivých panelů. Pro mše ve všední den by měl poměrně malý bohoslužebný prostor stačit. V neděli a o svátcích se však rozšíří o zmíněný sál. Sál se stane chrámovou lodí a kaple jeho presbytářem. Vznikne tak kostel se 400 místy k sezení.

Svatostánek, oltář a ambon navrhl akademický sochař Daniel Trubač z Polešovic u Uherského Hradiště, který zkušenosti s řešením bohoslužebného prostoru nabyl při spolupráci se salesiány, mimo jiné při práci pro nový zlínský kostel na sídlišti Jižní Svahy.

Oltář v KCMT, to je blok z bílého mramoru, s výzdobou lehce připomínající nový čistý, naškrobený, čerstvě vyžehlený ubrus před sváteční hostinou právě přehozený přes stůl.

Svatostánek na kamenném pilíři, stojící v prostoru presbytáře, koule odlitá z bronzu, je viditelný nejen ze sálu či kaple, ale přes velké okno též z místnosti, odkud budou mši sledovat maminky s malými neposednými dětmi. Tato místnost by také měla být k meditaci přístupná i v době, kdy nejsou bohoslužby.

Ambon při rozhraní bohoslužebného prostoru a sálu je otočný, aby od něj bylo možné číst texty jak – ve všední den – směrem do kaple, tak – v neděli a o svátcích – směrem do sálu.

D. Trubač tento svůj další umělecký úkol pro církevní potřeby uspokojivě vyřešil takřka na poslední chvíli, když jiný autor, ač si návrhy nechal zaplatit, od jejich realizace nakonec odstoupil.

MATKA TEREZA POD KŘÍŽEM

Čtyřmetrový kříž s ukřížovaným Ježíšem v nadživotní velikosti a Mat-

kou Terezou klečící u jeho nohou jako v tradičním pojetí Maří Magdaleny vyjadřuje podle autora akademického sochaře Stanislava Hanzíka, profesora Akademie výtvarných umění v Praze, Terezinu myšlenku, že když se dotýká malomocných, dotýká se ran Krista.

Křížová cesta akademického malíře Pavla Šléglu zdobí pohyblivou stěnu mezi kaplí a víceúčelovým sálem. Vzhledem k předpokládané manipulaci s touto stěnou byl umělec postaven před poměrně nesnadný úkol pojmut jednotlivá zastavení tak, aby tvořila jak samostatné obrazy, tak – v případě oddělení sálu od kaple – jednolitě dílo.

K bohoslužbám mají obyvatele Jižního Města svolávat tři zvony z dílny Marie Tomáškové-Dittrichové. Jan Křtitel bude svým hlasem nabádat „Připravte cestu Páně!“ – v tomto případě se rozumí připravte cestu pro evangelizaci sídliště. Druhý zvon je pojmenován podle sv. Václava jako člověka, který měl rád naši zem a lidi kolem sebe. Třetí – nejmenší – zvon nese jméno blahoslavené Matky Terezy. Ten byl přelit ze staršího malého zvonu věnovaného Komunitnímu centru jedním z obyvatelů Jižního Města.

Výstavba a zařízení nového duchovního centra si vyžádaly 112 miliónů korun, krytých částečně bankovním úvěrem na patnáct let, částečně z darů. Pro nedostatek peněz je centrum zatím postavené jen v rozsahu dvou třetin původního záměru.

Suterén skrývá parkoviště pro 38 automobilů. Úřady totiž na okraji budoucího parku nedovolily zřídit parkoviště venkovní. Kromě toho jsou v suterénu dvě klubovny, místnost, jež může posloužit jako skladiště nebo jako další klubovna, a nezbytné technické zařízení.

VÍCEÚČELOVÝ SÁL

Sál v přízemí, který má díky jednomu z místních farníků, špičkovému odborníkovi, velice dobré ozvučení, bude – jak už jsme se zmínili – možné využít nejen k rozšíření prostoru pro nedělní nebo sváteční bohoslužby, ale i pro přednášky a jiné kulturní akce, konference apod. V jeho zadní části je totiž zvýšená plocha, jež poslouží stejně jako kůr nebo pódium. Než si Praha 11 postaví vlastní radnici, bude zřejmě v Komunitním centru, jež vybuodovalo Arci-

biskupství pražské, zasedat i zastupitelstvo této městské části. Výnos z pronajímání víceúčelového sálu pro různé účely, třeba i firemní akce, by měl přispět k financování provozu Komunitního centra.

V přízemí centra je také dost veliký denní klub, kde by se přes den mohly při kávě nebo čaji scházet maminky s dětmi, v podvečer senioři apod. Do kanceláří v komunitním centru se z dosavadního prozatímního Křesťanského centra v Modletické ulici, někdejší mateřské školy, přestěhuje i sídlo Farní charity, jež má v současnosti 21 zaměstnanců. Připomeňme, že do působnosti její pečovatelské služby patří rovněž Praha 12, odkud mnoho lidí dochází do našeho lhoteckého kostela, který je na rozhraní dvou městských částí.

Přízemí KCMT prosvětluje dvě atria otevřená k nebi.

V poschodí bude byt správce a dvě garsoniéry, jež mohou posloužit i jinak. Prostor parku prodlouží i zazeleněná střecha, kde je možné posedět u kávy nebo opékat buřty. Z finančních důvodů nedostavěná zatím zůstala část centra, kde měla být v přízemí kavárna a v poschodí několik bytů.

SLAVNOST NA SÍDLIŠTI

Komunitní centrum Matky Terezy v Praze na Jižním Městě včetně oltáře jeho bohoslužebného prostoru **v sobotu 26. května při mši svaté v 9.30 hod.** požehná kardinál M. Vlček. Obřadu se zúčastní kněží z našeho vikariátu v čele s panem vikářem Bedřichem Vymětalíkem, spolužákem místního – chodovského – administrátora Karla Kočího z prvního ročníku semináře.

Po mši bude pro všechny oficiální i neoficiální hosty slavnosti připravené občerstvení včetně 100 litrů piva Jihoměřan, jež si nechává radnice Prahy 11 vařit pro zvláštní účely a jež pro tuto příležitost věnoval starosta Jižního Města.

Na 13.30 hod. je do Komunitního centra naplánován koncert vážné hudby v provedení Kolegia rodiny Vernerů, na 16. hodinu kombinované představení loutkového a hraného divadla Princezna na hrášku a na 19. hodinu koncert Spirituál kvintetu.

V červnu se v novém centru zřejmě uskuteční několik koncertů Lido-vých škol umění z oblasti Prahy 11 a výstava dětských výtvarných prací na téma Moje nejmilejší místo Jižního Města nebo naopak Co mi v Jižním Městě chybí. Na podzim – 10. listopadu – se v KCMT ve spolu-

práci s kunratickým Arcidiecézním centrem mládeže uskuteční Festival křesťanských kapel Vox.

Na slavnostní otevření KCMT na sídlišti Jižní Město jsou zváni i lhotčtí farníci. Ten, kdo zrovna 26. května nebude mít čas, může od následující neděle Komunitní centrum Matky Terezy navštívit zejména při některé z nedělních mší svatých slavených vždy od 10 hodin dopoledne.

Za ředitelku KCMT byla navržena Ludmila Šilhavá, čtyřicetiletá maminka čtyř dětí.

Jak čteme v letáčku o Komunitním centru, jeho cílem je přispět ke zlepšení kvality života na sídlišti Jižní Město. KCMT chce totiž „být místem otevřeným každému bez ohledu na věk, postavení nebo názorovou či rasovou příslušnost, místem, kde bude příjemné pobývat“.

Jak jsme se už zmínili, pan kardiál místní veřejnost požádal: „Přijměte prosím tuto nabídku.“ My ze Lhotky a okolí se možná někdy zajedeme na nové Komunitní centrum podívat. Ale na tom, zda a jak pozvání pražského arcibiskupa využijí, záleží především na lidech místních.

JIŘÍ SŮVA

Snímek z archivu chodovské farnosti

Jak se z oblasti naší farnosti dostanete do Komunitního centra Matky Terezy v Praze na Jižním Městě: Z Kačerova metrem C na konečnou stanici Háje, z nástupiště ve směru příjezdu metra **zadním** východem. A pak už se na povrchu u stanice autobusů stačí jen rozhlédnout.

POZDVIHNI OČI, UVIDÍŠ POKLAD

Někdy se mi stává, že zatoužím prožít alespoň jeden den v Praze a vnímat pouze její historickou krásu a hodnotu. Vypravím se sama na toulačku, nasednu na tramvaj číslo 22, nechám se vyvézt na Pohořelec a – zapomenu na současnost, moderní běsnění, auta i mobilní telefony.

Když jdu okolo Strahovského kláštera, již cítím, jak mě mohutně přitahují věky dávno minulé a přitom v jejich architektonické kráse tak současné. Minu kostelík sv. Rocha, postavený na náklad císaře Rudolfa II. v letech 1602–12 na znamení díky za odvrácení moru a již mě svou krásou vtahuje opatský chrám Nanebevzetí Panny Marie, v jádru románská bazilika z 12. století, v letech 1746–52 architektem A. Luragem uvedený do dnešní podoby. Zavřu oči a představuji si, jak klášter žil kdysi: Tady se něco dostavuje, tady teprve něco plánuje, zástup premonstrátů pomalu jde vážným krokem, možná až do opatské jídelny, kterou zdobí štukovaný strop s freskou Hostiny krále Baltazara z roku 1743 od S. Noseckého.

Minu kostel a již mě uchvacuje panoráma historické Prahy, které nám nabídne bývalá konventní zahrada. Nad vyhlídkovou cestou při východu z klášterního areálu byla vytvořena vyhlídková terasa s vinohradem. Jižněji od terasy byla v roce 1993 umístěna socha Panny Marie v exilu z r. 1954 od prof. Monteleona. Už jste někdy zkoušeli posadit se na tomto místě na lavičku a pomalu do sebe vtahovat tu neopakovatelnou a kouzelnou atmosféru goticko-barokního města pod vámi?

Na levé straně se tyčí, možná trochu honosně, domy, jež patří k Pohořelci, především špitál sv. Alžběty, postavený roku 1664 opatem Vincencem Frankem. Přímo ve zdi strahovské zahrady je domek č. 157, původně vinný lis, upravený v obydlí arch. K. Filsakem. Již na Hradčanském náměstí je velkou dominantou Schwarzenberský palác, který vznikl v letech 1800–1810 klasicistní přestavbou dvou domů původně šternberských na náklad arcibiskupa Viléma Florentina Salm-Salma. Sgrafita palácové fasády vytvářejí nádhernou iluzi renesance.

Pomalou se zvedám, abych neporušila to kouzlo, pozvedám oči nad konventní zahradu, v dálce vidím chrám Panny Marie pod Řetězem, zvaný podle sochy Panny Marie, která měla na krku řetěz symbolizující moc a význam johanitského řádu. Ještě zaregistruji Karlův most, třpytivou stružku řeky a již se potýkám se silným pocitem touhy překročit smyčku časoprostoru a v dobách minulých se ocitnout navždy. Bylo mi tam alespoň pro tuto chvíli tak nějak bezpečně a krásně.

Ve skutečnosti jsem ušla jen pár metrů, ale našla jsem si inspiraci pro měsíc květen. Budu se toulat historickou Prahou a vnímat mariánská místa. Věřím, že historie mě nejen poučí, ale v mnohém ukáže cestu, jak přežít ono běsnění, chvátání a neklid zmiňovaný na začátku.

Krásné jaro a hluboké prožití měsíce května Vám ze srdce přeje

HANA STEHLÍKOVÁ

PŘEDSTAVUJEME ČLENY PASTORAČNÍ RADY

Ing. JIŘÍ ŠÁRKA

Jiří Šárka se narodil v roce 1956 v Praze do úřednické rodiny. Vyrůstal v Bubenči a tam také chodil do školy. V roce 1980 vystudoval obor pozemní stavby na Stavební fakultě Českého vysokého učení technického. Pak pracoval v projekci papírenského průmyslu.

Má o dva a půl roku staršího bratra Evžena, působícího v Praze na Vysoké škole chemickotechnologické, který dříve byl rovněž v naší pastorační radě a připravoval Farní akademie. Členkou lhotčské pastorační rady několik let byla též jeho manželka Boženka.

Šárkovi se vzali v roce 1982. Mají pět dětí ve věku od osmi do dvaceti let. Nejstarší dcera Lucie studuje český jazyk a komparatistiku (nauku o srovnávací vědecké metodě uplatňované zejména v jazykozpytu a literární historii) na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Dcera Kristýna chodí do Arcibiskupského gymnázia, Dominika na Akademické

gymnázium ve Štěpánské ulici a gymnazista už je i syn Jakub. Nejmladší Hedvika je ještě žákyní základní školy.

Před pěti lety J. a B. Šárkovi do rodiny přijali ještě dvacetiletého Petra, vyučeného kuchaře, jemuž v dětství zemřela maminka. Otec se o něho nestaral, takže pak vyrůstal ve dvou pěstounských rodinách. Potom nějaký čas žil u P. Jana Balíka v kunratickém Nazaretu. Nyní Petr dělá kuchaře a údržbáře v domově pro staré řádové sestry v Krči.

Máte Statickou a projekční kancelář. Kdy jste začal podnikat?

Hned po převratu. Nejdříve jsem byl sám, pak jsme byli dva i tři. Hodně projektujeme do nemocnic – zejména při instalaci rentgenů – a pro papírenský průmysl.

Největší „pomník“ jsme si vybudovali na barrandovském kopci, kam jsme dělali statickou část projektu nového barrandovského studia, postaveného loni. Je to ta červená hala, která je ze všech stran vidět. Ale protože hala ten kopec asi hyzdí, tak se za ni spíš omlouváme. I když statici za její umístění ani vzhled nemohou.

Jak jste se seznámili s manželkou?

Během studia vysoké školy jsem zpíval v týnském chrámovém sboru, který postupně přecházel ke sv. Janu na Hradčanech a k Panně Marii Sněžné. Ve sboru jsme se s manželkou seznámili.

Náš život rovněž ovlivnilo Boženčino hraní ve Ztracené kapele, kde jsem také chvíli zaskakoval na basu, když byl basista na vojně. Nebo jsem členům kapely dělal alespoň šoféra. Teď jsem rád, že si mohu zahrát na basu při dětských mších u nás v kostele s kapelou Nestiháme.

Jak jste přišel zrovna k hraní na kontrabas? A hrajete ještě na nějaké jiné hudební nástroje?

Jako dítě jsem se učil hrát na akordeon, tedy na tahací harmoniku. Na kontrabas mě naučila hrát Boženka. Ona je vůbec šikovná na všechny strunné nástroje. Hrála na housle, na harfu a hraje i na kytaru. Na basu vlastně naučila hrát i toho kamaráda, kterého jsem pak ve Ztracené kapele střídal, když byl na vojně.

Vás oba hodně ovlivnili salesiáni. Jak jste se s nimi seznámili?

S mládeží jsme jezdili za P. Jožkou Dolistou do Jesenice na Podbořansko, kam ho kvůli práci s mládeží státní orgány přeložily z Mělníka. Četli jsme životopis Dona Boska a jeho život a dílo na nás velice zapůsobily.

Jako salesiánští spolupracovníci jsme se začali připravovat v roce 1987. Členy Sdružení salesiánských spolupracovníků jsme se stali v lednu

roku 1990. Spolupracovnícký slib jsme složili v Sobotce, jako první ve svobodných časech, i když tehdy se při něm před kostelem pro jistotu ještě hlídalo.

Deset krásných let jsem prožil prací v provinciální radě Sdružení, nejdříve jako jakýsi tajemník, a nakonec jsem ji tři roky vedl. Celá ta léta byla naplněna hledáním způsobu života ve svobodné společnosti, s čímž jsme při své přípravě ještě vůbec nepočítali. Byly to roky plné krásných setkání s krásnými lidmi. Účastnili jsme se také salesiánské kapituly.

Deset let jsem rovněž dělal Zpravodaj Sdružení salesiánských spolupracovníků.

Salesiánští spolupracovníci mají vždycky největší vztah k mládeži, k obyčejným lidem a k problematice rodin. Takže hodně si s manželkou vážíme i své vlastní velké rodiny.

Vy jste s bratrem jen dva sourozenci. Z kolika dětí je vaše manželka?

Manželka je ze čtyř dětí.

Kolik dětí jste chtěli mít?

Když jsme se brali, říkali jsme si, že bychom chtěli mít čtyři děti své a jedno adoptovat. Nakonec to dopadlo tak, že máme pět vlastních a s Péťou je nás doma osm.

Kde jste se seznámili s Petrem?

V naší lhotecké kapele Nestiháme a jemu se u nás zalíbilo.

Jak jste se dostali na Lhotku?

Již od roku 1965 jsme měli v Hodkovičkách zahrádku, kam jsme pravidelně s rodiči jezdili. Ve lhoteckém kostele jsme ale byli jen párkrát. Z dětských let se mlhavě pamatuji pouze na velké anděly na tehdejších oltářích.

S Boženkou jsme do farnosti začali chodit, až když jsme si s bratrem na té zahrádce v Hodkovičkách v první polovině osmdesátých let postavili rodný dům. Vzpomínáme na kázání pátera Vladimíra Rudolfa, vždy velice aktuální, a na jeho živý zájem o nás oba v prvních letech manželství.

Teď si zase velice vážíme otců Bedřicha Vymětalíka a Kamila Vrzala.

(red)

PASTORAČNÍ RADA

Pastorační rada farnosti (PRF) na svém 80. zasedání v pondělí 19. března konstatovala, že letošní **farní ples** byl organizačně skvěle zabezpečen Tomášem Hroudou a konferenciérsky manželky Kateřinou a Tomášem Döllingerovými.

Příští návštěva v **Kralovicích** se uskuteční v sobotu 20. května s chrámovým sborem. O tom, jak v partnerství obou farností pokračovat, bude nutno hovořit s Kralovickými.

Nejvíce za to, jak jsou ochotni podpořit jakoukoliv dobrou iniciativu, se kterou někdo přijde, a to zejména ve vztahu k dětem a mládeži. A také proto, že vyslyší třeba i jiný názor. Jsou prostě výborní ke spolupráci.

Jak se angažujete v Pastorační radě farnosti?

Nejvíce mi tam na srdci leží práce s mládeží. S Boženkou jsme už dříve dělali nějaké víkendy pro mladší chlapce a děvčata. Dnes už jen s radostí sleduji, co se daří dělat otci Kamilu Vrzalovi a Petru Křížkovi.

Pokud jde o úpravu prostor vedle kostela, zajímá mě to jak z hlediska stavebního, tak i pokud jde o využití toho objektu – aby to tam žilo a aby to vyhovovalo potřebám farnosti.

Kromě toho mám v Pastorační radě na starosti Kralovice. Mě tato problematika nadchla z hlediska solidarity k místům, kde věřící nemají takové zázemí, jako máme my jednak díky historii, jednak díky velikosti okolních sídlišť na Lhotce. Když jsem uvažoval, jestli mám kandidovat do farní rady, myšlenka Petra Křížka, s nímž jsem o tom mluvil, na pomoc církvi v některé z odlehklých nebo zanedbaných oblastí mě opravdu vysloveně nadchla.

Ted' je vám něco málo přes padesát. Před několika lety jste byl na ještě poměrně mladého člověka vážně nemocný. Jak vás to ovlivnilo?

Před třemi lety jsem koncem listopadu z ničeho nic skončil s hepaternálním selháním v nemocnici na jednotce intenzivní péče. Týden jsem o sobě nevěděl a těžko se z toho dostával. Domů mě pustili až na Štědrý den, ale pak jsem byl ještě měsíc na rehabilitační klinice. Začalo to jako chřipka, pak mi postupně selhala játra, ledviny a plíce. Lékaři mi dávali jen 25% naději na přežití. Půl nebo tři čtvrtě roku jsem byl práce neschopný. Tenkrát jsem poznal sílu modlitby, protože se za mě modlily stovky lidí hlavně ze salesiánské rodiny.

Pokud jde o **adopci na dálku**, stav je zatím nejasný.

Sedmdesáté výročí posvěcení lhoteckého kostela by mělo být, jak se PRF dohodla, hlavním tématem jejího dubnového jednání.

Termíny dalších zasedání pastorační rady byly stanoveny na 16. duben a 28. květen.

(h+r)

DALŠÍ POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ

V postní době, od 25. března do 2. dubna se konala další lhotecká pouť do Svaté země, tentokrát v čele s P. Kamilem Vrzaelem. Uveřejňujeme z ní několik dojmů jejich účastníků.

BŮH BYL VŠUDE S NÁMI

Při první návštěvě Svaté země je to zvláštní a přitom povznášející vžívat se do situace poutníků, kteří toužili vidět ji dříve a i nyní ji tolik touží spatřit jako já. Takže bych rád podal svědectví o tom, co na mě při putování Izraelem s Bibli v ruce zapůsobilo. Slova o Bibli v ruce píší pro to, že celou naši poutní cestou nás jak při mších svatých, tak i při cestách autobusem provázela biblická slova nevěšdně a neotřele tlumočená otcem Kamilem Vrzaelem.

Ve Svaté zemi jsem si nejen uvědomil, jak velkou a významnou událostí bylo obnovení státu Izrael, ale i to, co se dělo před tím. Ač rozptýlen mezi národy, nepřestal být Izrael v očích Boha jeho vyvoleným lidem. Rok 1948 byl ve Svaté zemi zázračným zásahem Boží ruky a naplněním Božího zaslíbení. Čas se však nezastavil a v Izraeli to platí o všech oblastech lidského počínání.

Ať šlo o starozákonní lokality nebo novozákonní, všude jsem vnímal Boží přítomnost. Je to zvláštní a těžko pochopitelné, ale kudy jsem ve Svaté zemi chodil, všude jsem cítil, že Bůh je s námi.

Nejsilnější pocit udělení jeho Ducha jsem zažil v Chrámu národů, víceméně v místech, kde se podle tradice Ježíš usadil v předvečer svého zatčení. Otec Kamil mě tam požádal, abych při mši přečetl první čtení. Bylo to poprvé v mém životě a právě na takovém místě! Byl to pro mne nazapomenutelný okamžik.

Silným zážitkem se pro mne stala i obnova křestního slibu v Jordánu, i když okolí tam působilo dost chaoticky a byli jsme pod tlakem času. Úspěchanost byla ostatně průvodním jevem celého našeho putování po Svaté zemi.

Dalším velkým zážitkem pro mne byla účast v procesí na Květnou neděli, které připomíná Kristův vjezd do Jeruzaléma. Toto procesí jsem vždy sledoval v televizi a teď jsem byl jeho součástí. Průvod se ubíral z Olivové hory po Křížové cestě do kostela sv. Anny. Uzavíral ho jeruzalémský patriarcha. Vzpomněl jsem si na Zachea, kterého Ježíš oslovil a vyzval, aby sestoupil ze svého úkrytu v koruně stromu, u kterého jsme se také zastavili. V tom davu lidí jsem pochopil, jaká síla zvědavosti asi přiměla Zachea, aby vylezl na strom.

Ještě bych se rád zmínil o kázáních otce Kamila na těchto posvátných místech. Cítil jsem z nich nejen velkou opravdovost víry, otevřenost srdce a příznání, že jsme hříšníci, ale i opravdovost pokání a smíření.

DALIBOR ČERTOK

U řeky Jordán, která však na tomto snímku není moc vidět, nikdo nezůstal stát na břehu a všichni jsme sestoupili do řeky všech nadějí, kde jsme obnovili křestní sliby.

PEVNOST MASSADA

Z mnoha zajímavých míst, která jsme na pouti do Svaté země navštívili, mě asi nejvíce oslovil monumentální symbol izraelských dějin – Massada. Pevnost stojí na vysoké ploché hoře 450 metrů nad hladinou nedalekého Mrtvého moře. Na první pohled vypadá jako nedostupné orlí hnízdo. To si uvědomil i král Herodes, který zde nechal vybudovat opevněný palác uzpůsobený pro případ dlouhodobého obléhání.

Obrázek z Jaffy potvrzuje to, co se dočteme v Písmu, že Svatá země je skutečně zemí oplývající mlékem a medem, neboť i z kamene zde vyroste strom.

V roce 66 po Kr. vypukly v zemi masové protirímské nepokoje, které přerostly v tzv. židovskou válku. Odpor byl tvrdě potlačen, ale asi 900 povstalců se ukrylo právě na Massadě. Římané se pevnost marně snažili dobýt pomocí klasických vojenských technik. Nepomohla ani síla 8000 římských legionářů. Dokonale promyšlená stavba dovozovala oblé-

haným vést plnohodnotný a soběstačný život, neboť skvěle zkonstruovaný vodovodní systém umožňoval shromažďovat a skladovat dostatek dešťové vody po celý rok pro lidi, zvířata i pěstované plodiny. Trikem pro uchování čisté vody bylo nalití vrstvy olivového oleje na hladinu. Voda se tak nekazila.

Nakonec Římané z několika tisíců tun zeminy vybudovali k vrcholu rampu, ze které pomocí věže s beranidlem prorazili jednu ze zdí. Obránci pevnosti však upřednostnili smrt před jistým otroctvím. Aby se vyhnuli spáchání nábožensky nepřijatelné sebevraždy, rozhodli se, že zabijí jeden druhého a až ten jediný poslední že spáchá sebevraždu. Římané nad nimi tedy nakonec nezvítězili...

Drsná autentičnost dodává místu obrovské charisma, obestírá ho tajemnem i vzbuzuje úctu. Pro Izraelce je to místo symbolizující odvahu a hrdinství, a proto se zde konávají slavnostní příslahy izraelských vojáků.

IRENA KARLOVÁ
Snímky Marie Rozkošná

NOVÍ KŘESŤANÉ

Od začátku letošního roku do 10. dubna, kdy byla uzávěrka tohoto čísla Věstníku, bylo v našem kostele uděleno 14 křtů. Křty začaly bratry Lekešovými, Andrejem a Daliborem. Následovali Patrik Petráš, Anežka Cejnková, Eva Bedrníková, Michaela Beranová, Matěj Koubek, Jan Polívka a Ema Jiříková.

Na Bílou sobotu byli pokřtěni dospělí Eva Obručová, Kateřina Strouhalová, Jolana Slavíková, Jakub Trsek a Pavel Simdeis. Spolu s těmito pěti katechumeny byla 7. dubna do plného společenství katolické církve přijata také Tereza Kosková.

(f)

Z ODKAZU P. VLADIMÍRA RUDOLFA

V závěru rozhlasového přenosu mše svaté ze Lhotky 8. května před čtrnácti lety otec Vladimír Rudolf řekl:

Bratři a sestry, myslíme na vás na všechny, kteří jste byli zvyklí v květnu přicházet k trůnu Matky Boží. Budeme zpívat píseň Chválu vzdejme a pak Zvolání k Panně Marii Matko Boží, my lkáme k tobě. Alespoň takovým způsobem se s námi podělte o lásku k ní.

Zvolání, které pater Rudolf rád zpíval, pak v přenosu předzpěvoval:

K: Matko Boží, my lkáme k tobě.
L: Matko Boží, my lkáme k tobě.

K: Chválí tě andělů kůry.
L: Slyš, Maria, svých dítek hlas.
(Po každém verši se opakuje.)

K: Chválí tě svatí Boží.
Chválí tě blažených sbory.
Chválí tě církve svatá.
Chválí tě synové Evy.

K: Matko Boží, my lkáme k tobě.
L: Matko Boží, my lkáme k tobě.

K: Matka jsi milosti Boží.
L: Slyš, Maria, svých dítek hlas.
K: Matka jsi moudrosti pravé.
Matka jsi věčné rady.
Matka jsi duchovní síly.
Matka jsi překrásné lásky.

K: Matko Boží, my lkáme k tobě.
L: Matko Boží, my lkáme k tobě.

K: Nebes jsi královna krásná.
L: Slyš, Maria...
K: Panen jsi koruna zlatá.
Studnice ctnosti jsi čistá.

P. Vladimír Rudolf 28. května 1994 po požehnání kostela sv. Jana Nepomuckého v Královci. Záchrana tohoto zdevastovaného pohraničního kostela byla výsledkem především jeho úsilí. Letos 23. dubna uplynulo padesát sedm let ode dne, kdy V. Rudolf přijal v pražské katedrále z rukou světicího biskupa Eltschknera kněžské svěcení.

Snímek Eva Kocmanová

Naděje rajske jsi kněžna.
Nevěsta neposkvrněná.

Nebeske vlasti jsi brána
Zrcadlo církve jsi svatě.

K: Matko Boží, my lkáme k tobě.
L: Matko Boží...

Matko Boží, my lkáme k tobě.

K: Hříšných jsi záruka spásná.
V zármutku útěcha sladká.
Záštitu Božího lidu.
Příčino radosti naší.
Svatých jsi přesvatá Matka.

Matko Boží, my lkáme k tobě.

Ty jsi prut z kořene Jesse.
Ty jsi chrám svatého Ducha.
Nového zákona archa.

O rok později, 8. května 1994, v závěru rozhlasové mše, otec Vladimír pravil:

Aspoň na chvíli chceme, aby ste vy všichni byli s námi u nohou naší nebeské Matky Panny Marie a pozdravili ji zpěvem – radostným díkůvzdáním za to, že stále zůstává naší Matkou...

Až skončíme své mariánské modlitby, chceme zazpívat hymnu. Neděláme to jen proto, že chceme slovy nebo zpěvem manifestovat svou lásku k národu. Neměli bychom na to právo, kdybychom nedělali něco konkrétního. Naše farnost v současné době zachraňuje kostel na samotných hranicích naší vlasti. Přestože je to kostel sv. Jana Nepomuckého, je to kostel neskutečně zdevastovaný. Vždycky znovu se nám chce volat: „Svatý Jene z Nepomuku, drž nad námi Čechy ruku, by nám Bůh dal, co dal tobě, náš by jazyk neshnil v hrobě.“

Tento kostel (*rozumí se v Královci – poznámka redakce*) vstává z mrtvých. Chceme, aby ho otec biskup Karel Otčenášek 28. května posvětil. Proto můžeme zpívat Kde domov můj.

(mk)

(ek)

DALŠÍ ÚSPĚCH V RODINĚ ŠPAČKŮ

Sotva jsme se rozloučili s nadějným houslistou Josefem Špačkem ze lhotcké farnosti před jeho odletem na studia do Spojených států (a otiskli s ním ve Věstníku 1/2007 rozhovor), dostihla nás skvělá zpráva o úspěchu jeho bratra. Osmnáctiletý violoncellista Petr se stal laureátem Mezinárodní rozhlasové soutěže mladých hudebníků Concertino Praga 2007, kde získal ve své kategorii první cenu. Jeho výkon posuzovala porota špičkových umělců v čele s houslistou Václavem Hudečkem a Shizukou Ishikawou. Soutěž probíhala anonymně, porovnáváním

nahrávek nejlepších výkonů mladých interpretů. Letos se jí zúčastnilo šestatřicet kandidátů z celého světa. Teď čeká Petra Špačka 17. června koncert vítězů v pražském Rudolfinu se Symfonickým orchestrem českého rozhlasu, řízeným jeho šéfdirigentem Vladimírem Válkem. Vzápětí na to naváže řada vystoupení na Jihočeském festivalu. Nadějný violoncellista udělal ohromnou radost nejen své muzikantské rodině, ale skvěle reprezentoval i naši lhotckou farnost.

RODÍ SE NOVÁ TRADICE?

K R Á T C E

Představte si krásný slunný den, jakým byla letošní Květná neděle, skupinku asi sta lidí, která je určitě aspoň z poloviny tvořena dětmi, probouzející se jarní les a velký dřevěný kříž. A pokud se Vám to podaří, pak před vámi vystoupí rámeček křížové cesty, která se před letošními Velikonocemi uskutečnila v tzv. krčském lese.

S nápadem uspořádat v letošním postě křížovou cestu pro rodiny s dětmi venku v přírodě přišel otec Kamil Vrzal, a byl to nápad opravdu dobrý. Odpoledne o Květné neděli se účastníci této duchovní cesty shromáždili na kraji lesa. Přivítal je jak P. Bedřich Vymětalík, tak i „kaplan“ otec Kamil. Po krátké chůzi, kdy skupinka opustila nejnávštěvanější část oblíbeného pražského výletního lesa, se první rodina chopila připraveného kříže a asi čtyřicetiminutové putování mohlo začít. Většina z třinácti zastavení byla utvářena jednou z farních rodin, a to nejen rodiči, ale i dětmi. Děti měly

zpravidla z domova namalovaný obrázek zobrazující dané zastavení, se kterým si stouply pod kříž, a rodiče pak nabídli v několika slovech myšlenky pro uvažování nad jednotlivými zastaveními. Podnětů bylo mnoho, a tak každý mohl sám v sobě přemýšlet o Ježíšově cestě na Golgotu a o podobných cestách bolesti v dnešním světě. Za zmínku stojí, že kříž, který nesli účastníci křížové cesty s sebou, udělal otec Kamil z kmenů vánočních stromků, jež před několika měsíci ještě krásně lhotecký kostel. Jednalo se o kříž, který jsme následně uctivali při velkopátečních obřadech. Díky za tento jedinečný symbol, který tak hmatatelně poukázal na propojení Vánoc s Velikonocemi, a díky za výbornou myšlenku i její realizaci. Věřím, že byl položen základ nové tradice, která se v dalších letech stane samozřejmou součástí prožívání postní doby v naší farnosti.

PETR KRÍŽEK

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MANŽELE

V postní době v našem kostele opět proběhla duchovní obnova pro manželské páry, tentokrát pod vedením biskupa Karla Herbsty, salesiána. Při svých přednáškách pan biskup čerpal z příběhů Bible (Mk 10,46–52; J 5,1–9; Mk 5,25–34) a snažil se zdůraznit a podpořit naši důvěru v Boha a připravenost ke službě druhým. Jedno zamyšlení také věnoval místu člověka v církvi

a jeho vztahu k ní. Promluvy K. Herbsty byly velmi osobní a nescházela v nich potřebná dávka humoru.

Po společné mši svaté následoval oběd, který byl příjemným prostorem pro setkání a nová seznámení.

Děkujeme všem za přípravu tak přínosného setkání, kterého se letos zúčastnilo asi šedesát lidí.

JANA a JINDŘICH VÁŇOVI

• **ORGANIZAČNÍ VÝBOR** k 70. výročí posvěcení lhoteckého kostela se poprvé sešel ve středu 28. března. Zájemci o práci v tomto výboru se stále mohou hlásit buď přímo Tomáši Hroudovi (telefon 777 050 953, e-mail gobbet@centrum.cz nebo v sakristii P. Bedřichu Vymětalíkovi.

• **V ZÁVĚRU MŠE SVATÉ** na Květnou neděli o 10. hodině se farnosti představila nová ředitelka Církevní mateřské školy Stučánka Ivana Valtrová, která se funkce ujala k 1. dubnu.

• **MONIKA DRDOVÁ**, mladá moravská zpěvačka, u nás 1. dubna na Květnou neděli už podruhé provedla skladbu Zdeňka Pololánika Velikonoční cesta, k níž autora inspirovala lhotecká křížová cesta Karla Stádníka.

• **KAREL ŠTAMBERG**, organizátor Farní akademie, se 3. dubna dožil 75 let. Rozhovor s jubilantem otiskneme v příštím čísle Věstníku.

• **DALŠÍ FARNÍ AKADEMIE** bude, jak jsme čtenáře informovali už v minulém čísle, v neděli 6. května v 16.30 hod. věnována duchovním cestám islámu. Pronese ji profesor arabistiky a afrických jazyků Luboš Kropáček z Ústavu Blízkého východu Univerzity Karlovy.

• **DĚTSKÝ SBOR Z KOLÍNA** bude u Panny Marie Královny míru zpívat v neděli 20. května při mši svaté v 10 hodin.

• **JASUKO TANAKA**, trumpetistka z Japonska, která na Lhotce před několika lety úspěšně koncertovala za doprovodu P. Stanislava Příbyla, u nás opět vystoupí, tentokrát se svými japonskými kolegyňkami, které rovněž studují na hudebních školách v České republice, v neděli 17. června v 16.30 hod.

(red)

Milé děti, vážení rodiče!

Léto a prázdniny se kvapem blíží a s tím i naše letní chaloupka, která se letos opět uskuteční na faře v Horní Cerekvi v jižních Čechách. Chceme Vás, děti, pozvat na společné dva týdny v přírodě, kde nebudou chybět výlety, koupání ani duchovní program. Chaloupka je určena pro děti ve věku od sedmi do patnácti let. **Termín konání chaloupky je od neděle 29. července do soboty 11. srpna 2007.** Cena pro jedno dítě je 2000 Kč.

Blíže informace o chaloupce (o místě konání, o dopravě, co si mají děti vzít s sebou) se dozvíte při informační schůzce, která se bude konat v neděli 17. června v 11 hodin (po mši svaté) v kostele na Lhotce v Sále sv. Václava. Při odevzdávání přihlášky si v sakristii vyzvedněte formulář pro lékařské potvrzení. Na informační schůzku přineste potvrzení lékaře a peníze na uhrazení částky. **Přihlášky odevzdejte nejpozději do neděle 27. května.** Prosíme o včasné odevzdání přihlášek, abychom brzy znali počet dětí. Případné bližší informace je možné získat na telefonním čísle P. Kamila Vrzala 728 775 536 nebo prostřednictvím e-mailu doncamillo@centrum.cz.

----- Zde odstříhnete -----

PŘIHLÁŠKA NA LETNÍ CHALOUPKU 2007

(pořádá římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru Praha 4-Lhotka)

Jméno a příjmení: .....

Datum narození: .....

Rodné číslo: .....

Adresa bydliště: .....

Telefon: .....

E-mail: .....

Dítě (nehodící se škrtněte):

Neumí plavat

Plave s kruhem

Plave

.....
Podpis rodičů

Ahoj, KLUCI a HOLČÍČKY

Tak jsem si říkal, že ani pořádně neznám všechny chlapce a děvčata, kteří chodí na Lhotku do kostela, a proto jsem se rozhodl některé „vyzpovídat“. Poslal jsem svou agentku, aby udělala s dětmi malá „interview“. Otázky byly velmi lehké, děti to bavilo a pěkně popsaly samy sebe.

A teď už, co jsem se od některých chlapců a děvčat z lhotického kostela dověděl:

KAROLÍNA WAGENKNECHTOVÁ:

Je mi osm roků. Chodím do školy do Jílovské. Chodím do sboru a učím se zpívat na dětskou mši svatou, a to zpívání mě baví. V kostele mám kamarádka Hedviku a Báru. Chodíme spolu na skauta.

SYLVA WAGENKNECHTOVÁ + KRISTÝNA HOLKOVÁ:

SYLVA: Je mi deset let. Chodím do školy s rozšířenou výukou jazyků. Až budu velká, chci být zdravotní sestrou nebo návrhářkou šatů anebo zpěvačkou.

KRISTÝNA: Je mi také deset let a chodím do té samé školy. Až budu velká, chci být malířkou nebo zpěvačkou.

OBĚ DOHROMADY: V kostele nás baví zpívání s Boženkou Šárkovou. Dětské mše se nám hodně líbí. Rozumíme při nich všemu. Jednou jsme se smály, když otec Bedřich při dětské mši koupal panenku. Bylo legrační, jak chlap myje panenku.

To, co vidíme na dětské mši svaté, si určitě budeme pamatovat, i když vyrosteme.

A ještě se nám líbí beatové mše.

JERONÝM STŘÍTEZKÝ:

Za chvíli mi bude devět. Chodím do Jílovské. Chodím do skauta, je tam legrace, peru se s vedoucím. Hraju na kytaru. Můj koníček je počítač. Mám tady v kostele kámoše. Venku hraje hry.

DAVID DEUTSCH:

Bude mi 18. 8. deset let. Chodím do Základní školy Dolní Břežany. Hraju fotbal a taky můj koníček je hra na počítači. Baví mě chodit ven, hrát hry s paterem Kamilem.

MIREK DEUTSCH:

Bude mi v září 13 let. Chodím do Základní školy Poláčkova. Baví mě jezdit na kole. Mám rád vlaky. Mám modelové vlaky, které jezdí na kolejičkách. Třeba stará parní mašina se jmenuje Albatros, Čtyřkolák, Rosnička, Mikádo nebo Kafemlejnek. Takhle jim říkají strojuvůdci. A taky mám rád počítačové hry. Tady na Lhotce mám dva bratrance. Povídáme si, něco si hraje. Líbí se mi tady.

MARKÉTA STRAKOVÁ:

Je mi deset let. Chodím do Jánošíkové. Hraju na flétnu, chodím na míčové hry a na nábožko. Líbí se mi mše sv. Mám tu hodně kamarádek.

V kostele rozumím všemu.

ONDRA POLLAK:

Bude mi deset let. Chodím do ZŠ Písnická a můj koníček je ping-pong. Baví mě fotbal a chodím na skauta. Na Lhotce se mi líbí dětské mše. Mám tu hodně kamarádů, v kostele rozumím všemu. Nebyla mi příjemná neděle na Boží hod velikonoční, protože se mi v kostele udělalo špatně.

JAN KŘÍŽEK:

Je mi deset let. Chodím do ZŠ Angelovova. Rád chodím na skauta. Rád hraju fotbal a rád chodím s tátou po horách. Já mám rád dětské mše. Nerozuměl jsem tolik na Velký pátek to, co se četlo. Mám hodně kamarádů mezi ministranty a baví mě tu lézt na stromy. Otce Bedřicha se nebojím, určitě mi nevynadá.

KRISTÝNA KRÁLOVÁ:

Na podzim mi bude jedenáct let. Chodím do Základní školy Jereimenkova. Baví mě sport, skaut a ráda čtu encyklopedie. Mě se líbí dětské mše. Mám tu kamarády. Přišlo mi legrační, když otec Kamil říkal, že mladí prohráli ve volejbale 7:0 (poznámka redakce: při utkání se „starými“ – viz minulý číslo Věstníku). Nemám ráda dlouhé mše sv.

Tak, a to je všechno. Teď vytáhněte mičudu i kola, pořádně se proběhjte a projedzte a prožeňte i tatínky.

Doporučuji také lezení na stromy, ale jeden kamarád vždy musí být na hlídání dole. Nikdy nevíte, kdy spadnete.

Slyšel jsem, že natlučené kolínko nejlíp pofouká maminka nebo babička.

Vidím, že i já, kostelní svíce, budu muset začít cvičit, abych nezůstal pozadu.

Pěkně si užívejte jaro!

Váš KRISTIÁN
(Rubriku pro děti připravila H. S.)

O MŠE UPRAVENÉ PRO DĚTI je na Lhotce čím dál větší zájem. Při homilii 4. března otec Bedřich Vymětalík s dětmi mluvil o tom, jak Ježíš Kristus vzal Petra, Jana a Jakuba na horu, aby se tam pomodlili (Lk 9,28b–36), a jak se apoštolům na hoře Tábor zalíbilo tak, že tam chtěli postavit tři stany – jeden pro Ježíše, druhý pro Mojžíše a třetí pro Eliáše (rozumí se pro proroka Eliáše, nikoliv pro autora obrázků otisknutých na této i na titulní straně – dodejme, že rodina J. Eliáše přijela na dětskou mši z Vídně, kde tento dlouholetý lhotecký farník působí s manželkou v Českém kulturním centru).

Rovněž při této bohoslužbě pro děti stihla jako obvykle zahrát lhotecká kapela Nestíháme.

Na třetím obrázku se chlapci a děvčata shromažďují k průvodu s obětními dary, jež jsou při mši upravené pro děti vždy komentované tak, aby malí návštěvníci kostela lépe pochopili jejich význam.

Snímky Jan Eliáš

SOCIÁLNÍ OKÉNKO

CO PŘINÁŠÍ NOVÝ ZÁKON

Přinášíme třetí část informace o novém modelu sociálních služeb podle brožury Stručný průvodce zákonem o sociálních službách, vydané Ioni Ministerstvem práce a sociálních věcí. První a druhá část informace vyšla v letošních Věstnicích číslo 1 a 2.

Změny, které letos podle nového zákona pocítují uživatele sociálních služeb, lze rozdělit do dvou oblastí. Především jde o postupné zvyšování kvality poskytovaných služeb. To je však dlouhodobější proces.

Kromě toho nastávají změny „ze dne na den“. Nejdůležitější z nich jsou tyto:

- O vybranou službu je možné žádat přímo poskytovatele, přičemž mezi uživatelem a poskytovatelem se uzavírá smlouva. Tyto principy se však týkají zejména těch lidí, kteří vstupují do systému služeb nově. Uživateli, kterým byla již dříve služba poskytována na základě rozhodnutí obce či kraje, zákon garantuje platnost těchto rozhodnutí do konce roku 2009, pokud v této době nenahradí toto rozhodnutí smlouvou. Obdobné ustanovení se týká také rozhodnutí o zařazení do pořadníku čekatelů na umístění do pobytového zařízení sociálních služeb.

- Pokud je někdo uživatelem služeb, u kterých nebylo vydáno rozhodnutí o poskytování služby, bude s největší pravděpodobností – pokud se tak již nestalo – poskytovatelem vyzván k uzavření smlouvy nebo úpravě stávající smlouvy.

- Váš poskytovatel služby vás dále musí seznámit, a to pro vás srozumitelným způsobem, se všemi povinnostmi, jež pro vás ze smlouvy vyplývají, s vnitřními pravidly poskytování sociální služby, způsobem podávání a vyřizování stížností na úroveň služeb a v neposlední řadě společně s vámi naplánovat průběh poskytování služby tak, aby vycházel z vašich osobních cílů, potřeb a schopností.

Ministerstvo práce a sociálních věcí v brožurce Stručný průvodce zákonem o sociálních službách (Praha 2006), ze které tyto informace čerpáme, předpokládá, že s ohledem na dnes již značnou profesionalitu poskytovatelů sociálních služeb lze předpokládat, že změny proběhnou tak, že je uživatelé služeb budou vnímat jako zlepšení jejich vztahu k poskytovateli.

Změny nastávají i pro lidi, kteří nevyužívají žádné sociální služby, ale jsou závislí na pomoci druhých. V těchto případech pobírali lidé vyžadující péči, ale i pečující osoby finanční prostředky přímo od státu. Jednalo se o zvýšení důchodu pro bezmocnost a o příspěvek při péči o blízkou nebo jinou osobu (PPOB). S těmito případy se nový zákon o sociálních službách vypořádává v přechodných ustanoveních. Jedná se zejména o následující situace:

- Dřívějšímu příjemci zvýšení důchodu pro bezmocnost (dále jen „bez-mocnost“) nyní náleží příspěvek na péči v té výši, která odpovídá dosavadnímu stupni bezmocnosti, tj. při částečné bezmocnosti příspěvek ve výši I. stupně závislosti, při převážné bezmocnosti ve výši II. stupně závislosti a při úplné bezmocnosti příspěvek ve výši III. stupně závislosti.

- Příjemci částečné bezmocnosti, který je starší 80 let a je o něj pečováno někým, kdo pobíral PPOB, náleží příspěvek ve výši II. stupně závislosti.

Příjemci převážné bezmocnosti, o kterého je pečováno osobou, jež pobírá PPOB, náleží příspěvek ve výši III. stupně závislosti.

- Dětem, které jsou uznány jako dlouhodobě těžce zdravotně postižené a vyžadující mimořádnou péči, náleží příspěvek ve výši III. stupně závislosti.

V těchto případech měl být příspěvek na péči přiznán bez toho, aniž by o něj člověk musel žádat, a vyplacen již za leden 2007. Zvýšení důchodu pro bezmocnost a příspěvek při péči o blízkou nebo jinou osobu byl ode-mut již k 31. prosinci 2006.

(mpsv)

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4.

Redakční uzávěrka příštího čísla (červnového) bude v neděli 10. června. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vtištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu suva.jiri@seznam.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).

Náklady na vtištění jednoho výtisku tohoto čísla činily 12 Kč.

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4-Lhotka

Telefon: 241 490 910, 241 490 913

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz

Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329, kód banky 0800 (Česká spořitelna); ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru, např. provozní potřeby nebo rekonstrukce oken apod., jako příjemce stačí uvést Královna míru

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti každou první neděli v měsíci v 10 hod.
Mše svatá s doprovodem beatové kapely poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svatě v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svatost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svatost oltářní při mši svatě dvakrát denně, na požádání i jindy.
Svatost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svatost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči, Domově důchodců v Sulické ulici a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici.

Svatost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých v pátek v 19.15 hod.

„Společně“ pro mladé v neděli v 19.15 hod.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v Sále sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro **pomoc potřebným** vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v sále sv. Václava.
Telefon: 222 963 854.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v lichém kalendářním týdnu mše svatá v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.